

Tweede bericht uit Lima

Jelle Reumer

In november van dit jaar was ik weer even in Lima, wederom voor een bezoek aan het *Museo de Historia Natural* (zie *Straatgras* 2009, nummer 4, voor een eerdere column over Lima). Ik moest een tentoonstelling helpen openen, zaken regelen voor een expositie hier in Rotterdam en een publiekslezing geven over de grootste bek ter wereld. *Livyatan melvillei* hee(f)t die grote bek, het 12 à 13 miljoen jaar oude fossiel van een grote roofpotvis die we in 2008 bij toeval ontdekten en die nu fraai geprepareerd én als replica in het natuurhistorisch museum van de San Marcos Universiteit staat opgesteld. Het monster staat bovendien op een Peruaanse postzegel; mind you - zover heeft de *Mosasaurus* het bij onze eigen PTT / TNT Post / PostNL nog niet gebracht. In het kader van de in 2009 gesloten samenwerkingsovereenkomst tussen het museum in Lima en Het Natuurhistorisch is de zaal over de fossiele walvissen intussen met stip de best ingericht ruimte in het museum, dat verder allereerste tekenen vertoont van ernstig geldgebrek (het kan namelijk altijd nog erger dan in Nederland). Anderhalf jaar geleden dreigde zelfs sluiting, maar dat gevaar schijnt nu, na massieve steunbetuiging uit het buitenland, te zijn geweken. Overigens, en dit voor de azijnpissers die overal belastinggeldverspillende linkse hobby's in zien: onze internationale samenwerking levert ook Het Natuurhistorisch prettige voordelen op en wordt geheel vanuit het bedrijfsleven gesponsord.

Maar goed, ik was dus weer even in Lima, een week dit keer, en het moet me van het hart dat ik de stad telkens meer ga waarderen. Een vreemde stad leer je niet kennen door als een dwaas van attractie naar attractie te rennen of je in een felgekleurde open dubbeldekker te laten rondrijden, althans mij lukt dat niet. Liever wandel ik een kilometerslange boulevard op en neer en soms een zijstraat in, struin in boekwinkels, drink een espresso of een *chicha* op een terras waar geen Europeanen zitten en ga een uur met boek of krant zitten op een bankje in een park. Toegegeven, Miraflores is niet de slechtste wijk van Lima, en ook niet de meest onveilige, maar we zijn toch in een derdewereldland. Er wordt hier en daar gebedeld, er wordt een schamele *sol* verdiend met kleinschalige handel vanuit groezelige houten kraampjes van 1 x 1 meter omvang, en voor ieder bankfiliaal staat een norske bewaker in kogelvrij vest met los bungelend pistool en wat extra glimmende messing patronen op de riem, want je weet maar nooit.

Het Parque Kennedy is het centrale plein annex park, ongeveer even groot als ons eigen Museumpark inclusief de rozentuin. Maar wat een verschil. Om te beginnen is het er schoon. Überhaupt zijn Miraflores en veel andere delen van de stad gewoon schoon. Tijdens de wandeling langs de anderhalve kilometer lange Avenida Larco (de Coolsingel van Miraflores) vind je minder zwerfvuil

op straat dan op het stukje Coolsingel voor het oude postkantoor. Er ligt namelijk niets - en wie me niet gelooft moet maar zelf gaan kijken. In het Parque Kennedy ruikt het wanneer ik er ga zitten naar versgemaaid gras. Dode bladeren worden met een grashark van het gazon geharkt en een man met een bladblazer doet hetzelfde op de paden. De vele banken, net als in het Museumpark gemaakt van een soort granito maar dan wel voorzien van een rugsteun die tot zitten en niet tot doorlopen noodt, die banken krijgen een schrobbeurt van een dame met een emmer en een borstel. Een oud en zo te horen knotsmaf besje voert de duiven. Een man verkoopt ijsjes vanuit een geelplastic fietskofferbak. Een stadswacht snort voorbij op een Segway. En overal zitten stadsbewoners met een boek, iPhone of slechts hun gedachten tegen het decor van kleurige bloemperken. In een speciaal afgeperkt gedeelte staan speeltoestellen voor de tientallen peuters en kleuters die er zich vermaken. En op de achtergrond van dat alles ronkt, toetert en walmt het verkeer voorbij want elke idylle kent zijn grenzen.

Als 'bewoner' van één van Rotterdams meest prestigieuze parken, het Museumpark, is het een verademing in het Miraflorese Kennedypark te zitten. Wat zijn de verschillen? Er zijn er denk ik twee, de rest is daarvan afgeleid. Ten eerste is er geen Peruaanse Rem Koolhaas aan te pas gekomen, zodat het park niet uit ondoorwaadbaar grind en ondoorlaatbaar asfalt bestaat, maar gewoon uit gazon met bomen, palmen, bloembedden, paden en bankjes. En ten tweede is zo te zien de gesubsidieerde arbeid niet afgeschaft, zodat de Peruaanse Henk en Ingrid niet met een uitkering gedwongen thuiszitten maar kunnen (of moeten) vegen, maaien, snoeien en sproeien. Daarom hier nog maar eens een meervoudig advies aan dovemansoren, want het Museumpark gaat me te veel aan het hart: vervang het witte kattenbakgrind door fatsoenlijk gazon; zet er nog vijftig banken bij; zorg dat het gras wordt gemaaid; schrob de granieten aanrechten die als zitmeubel fungeren af en toe; geef die dingen bovendien een rugleuning zodat je er ook fijn met een boek of krant kunt zitten; luister niet naar oma; neem twintig banenpoolers aan om te vegen, maaien, snoeien en sproeien; en ook nog dertig voor Het Park aan de andere kant van de dijk; installeer een tiental schaak- en/of damtafels op de kale vlakte; zet er een ijscoman in bij mooi weer en een zopiekraam bij koude; en ook genoeg prullenbakken; zet er ook een hek omheen; en stuur een ticket naar Lima zodat de directeur van de *Obras Publicas* even kan komen kijken of het zo goed is. Het leven van de gemiddelde Peruaan is beslist geen rozengeur en maneschijn, maar beide zijn wel in dat park in Lima te vinden, de laatste overigens alleen als het donker is. ◀